

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5C/116/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814205867
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8814205867.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobcu: CP Inkaso s.r.o., Opletalova 1603/57, 110 00 Praha 1 - Nové Město, Česká republika, IČO: 290 27 241, zastúpený Mgr. Petrom Starinským, advokátom, Panenská 13, 811 03 Bratislava, IČO: 42 179 769 proti žalovanému: Z. I., E.. XX. XX. XXXX, J. I. X. A. XXXX/X, XXX XX K. E. J., o zaplatenie 35.302,26 CZK s príslušenstvom takto,

rozhodol:

Žalobu žalobcu zamietá.

Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 35.302,26 Kč so zmluvným úrokom vo výške 13,35% p.a. z čiastky 34.806,26 Kč za obdobie od 13.10.2011 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 7,75% p.a. z čiastky 35.302,26 Kč za obdobie od 13.10.2011 do zaplatenia, úrokom z omeškania v sume 16,55 Kč do dňa splatnosti úveru a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca uzatvoril so žalovaným dňa 20.1.2009 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej zriadil žalovanému úverový účet č. XXXXXXXXXXXX /., na ktorý jej poskytol úver 30.000 Kč pri dohodnutej úrokovej sadzbe 13,35% ročne a žalovaný sa zaviazal uhrádzať úver v mesačných splátkach 553,- Kč splatných k 12. dňu každého mesiaca od 12.2.2009. V splátke boli zahrnuté splátky istiny, splátky dohodnutého úroku za poskytnutie úveru a poplatky za vedenie účtu. Posledná splátka mala byť uhradená 12.1.2016. Zmluva bola dohodnutá v súlade s § 497 a nasl. Obchodného zákonníka podľa českého právneho poriadku. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky Českej sporiteľne, a.s. a Sadzobník poplatkov. Pre prípad, že dlžník je v omeškaní s úhradou jednej splátky úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace alebo so splatením viac ako dvoch splátok v dohodnutej lehote, v zmluve bolo dohodnuté, že veriteľ je oprávnený požadovať splatenie celého zostatku úveru v lehote, ktorú určí. Nakoľko žalovaný nesplácal úver v súlade s podmienkami v zmluve, aj napriek opakovane zaslaným upomienkam, nesplatená časť úveru spolu s príslušenstvom sa v súlade so zmluvou stala splatnou k 11.10.2011 a to Výzvou s výstrahou z 11.9.2011, poslanou žalovanému doporučene. Ku dňu splatnosti bol žalovaný povinný uhradiť zostatok nesplateného úveru 34.806,26 Kč. Zároveň žalobca žiadal uhradiť poplatky 496,- Kč s úrokom z omeškania. Žalobca žiada uhradiť úrok 13,35% od 13.10.2011 do zaplatenia a úrok z omeškania 7,75% ročne od 13.10.2011 do zaplatenia. Zmluvou o postúpení z 27.10.2011 postúpila spoločnosť Česká sporiteľňa, a.s. pohľadávku zo zmluvy o úvere na spoločnosť CP Inkaso s.r.o.

2. Žalovaný sa k žalobe žalobcu nevyjadril.

3. Súd vykonal dokazovanie a po oboznámení sa s prílohami žaloby, Žiadosťou o poskytnutie úverového produktu z 20.1.2009, Zmluvou o úvere z 20.1.2009, Dokladom o čerpaní úveru z 20.1.2009, Výzvu z 11.9.2011, Oznámenie o postúpení pohľadávky z 14.9.2012, Zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohami z 27.10.2011, Výpisom z úverového účtu č. XXXXXXXXXXXX, Vývojom sadzieb ČNB, Sadzobníkom poplatkov České spořitelny, a.s. zo 16.5.2011 a zistil tento skutkový stav.

4. Žiadosťou o poskytnutie úverového produktu zo dňa 20.1.2009 žalovaný požiadal na tlačive Českéj sporitelne, a.s. o úver vo výške 30.000 Kč so začiatkom splácania 12.2.2009 a splatnosťou 12.1.2016.

5. Ako vyplýva zo Zmluvy o úvere č. 3XXXXXXXXX dňa 20.1.2009 uzavrela Česká sporitelňa, a.s. so žalovaným zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodního zákoník. Podľa zmluvy sa banka zaviazala poskytnúť žalovanému úver v hotovosti vo výške 30.000 Kč najneskôr do 11.2.2009. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver pravidelnými splátkami 553 Kč vždy k 12. dňu každého mesiaca s prvou splátkou dňa 12.2.2009 a poslednou splátkou v sume 535 Kč dňa 12.1.2016, ktorý je dňom konečnej splatnosti úveru. Počet splátok predstavoval 84 splátok.

6. V zmysle bodu 7. zmluvy v prípade omeškania so splátkou je banka oprávnená požadovať z nesplatených súm úrok z omeškania vo výške ročnej úrokovej sadzby podľa zmluvy o úvere zvýšenej o 10 % ročne a ceny spojené so správou úveru v omeškaní. Podľa bodu 9. bola dohodnutá pevná úroková sadzba 13,35 % ročne. Podľa bodu 11. zmluvy sa žalovaný zaviazal zaplatiť ceny za úkony súvisiace s poskytnutím a správou úveru a to cenu za prijatie, posúdenie a vyhodnotenie žiadosti v sume 400,- Kč, cenu za správu a vedenie úverového účtu v sume 49,- Kč za každý začatý kalendárny mesiac. V bode 12. zmluvy je uvedená ročná percentuálna sadzba nákladov 14,93 %.

7. Súčasťou tejto zmluvy o úvere sú tiež Všeobecné obchodné podmienky Českéj sporitelne, a.s. (VOP).Klient prehlasuje, že sa oboznámil s obsahom VOP, súhlasí s nimi bez akýchkoľvek výhrad a zaväzuje sa ich dodržiavať (bod 20 zmluvy).

8. Z výpisu z účtu žalovaného súd zistil, že úver bol žalovaným čerpaný dňa 20.1.2009 vo výške 30.000,- Kč. Žalovaný zrejme uhradil do 11.10.2011 sumu 20.401,18 Kč, žalobca však jednotlivé položky účtu nevyšvetlil, úver na základe výzvy súdu nešpecifikoval.

9. Podľa potvrdenia o čerpaní úveru mal súd preukázané, že žalovaný prevzal sumu 30.000,-Kč dňa 20.1.2009.

10. Zo Sadzobníka poplatkov České spořitelny, a.s. zo 16.5.2011 pre bankové obchody súd zistil, že za upomienku Česká sporitelňa a.s. účtovala poplatok v sume 300 Kč + poštovné.

11. Výzvou s výstrahou k úhrade dlžnej čiastky zo dňa 11.9.2011 vyzvala Česká sporitelňa, a.s. žalovaného k úhrade dlžnej čiastky 1.110,- Kč do 11.10.2011 s upozornením, že ak nezaplatí v určenej lehote, stane sa celý zostatok úveru s príslušenstvom splatným dňom nasledujúcim po márnom uplynutí uvedeného termínu.

12. Oznámením o postúpení pohľadávky z 14.9.2012 Česká sporitelňa, a.s. oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky, ktorú má voči nemu podľa zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX na žalobcu súčinnosťou ku dňu 1.9.2012. Doručenie Výzvy z 11.9.2011 ani Oznámenia z 14.9.2012 žalovanému nebolo zo strany žalobcu preukázané žiadnym dôkazom.

13. Dňa 27.10.2011 Česká sporitelňa, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli Zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorou postupca postúpil pohľadávku proti žalovanému na žalobcu.

14. Z prílohy č. 1/VIII - Zoznam pohľadávok postúpených k 1.9.2012 v súlade so Zmluvou o postúpení pohľadávok medzi Českou sporitelňou a žalobcom súd zistil, že pod ID XXXX a číslom účtu XXXXXXXXXXXX je uvedené meno, priezvisko žalovaného a jeho rodné číslo ako aj celkový dlh 41968,95 Kč.

15. Podľa článku 1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel 1), toto nariadenie sa uplatní v občianskych a obchodných

veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Neuplatní sa najmä na daňové, colné a správne veci.

16. Podľa článku 2 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

17. V zmysle Oddielu 4 - Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv, článok 15 bod 1. písm. b) Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť jeho podnikania alebo povolania, sa právomoc určí podľa tohto oddielu, pričom nie sú dotknuté ustanovenia článku 4 a článku 5 bod 5, ak ide o zmluvu o úvere splatnom v splátkach alebo zmluvu v akejkoľvek inej forme úveru, ktorým sa má financovať predaj tovaru.

18. Spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento účastník bydlisko, alebo na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa. Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko (článok 16 bod 1., 2. nariadenia).

19. V zmysle citovaných ustanovení nariadenia je zrejmé, že v danej veci vzhľadom na bydlisko žalovaného na území Slovenskej republiky, čo bolo uvedené aj v zmluve, je daná právomoc súdov Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 28 Časové uplatnenie Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) toto nariadenie sa vzťahuje na zmluvy uzavreté po 17. decembri 2009.

21. Podľa čl. 1 ods. 1 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky zo dňa 19. júna 1980 ustanovenia tohto dohovoru sa uplatnia na zmluvné záväzky vo veciach s medzinárodným prvkom.

22. Podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia účastníci zmluvy. Voľbe musí byť dostatočne spoľahlivo vyjadrená alebo vyplývať z ustanovení zmluvy alebo z okolností prípadu. Účastníci si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

23. Podľa čl. 4 ods. 1 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky v rozsahu, v ktorom nedošlo k voľbe rozhodného práva pre zmluvu podľa článku 3, sa zmluva spravuje právnym poriadkom štátu, s ktorým má najužšiu väzbu. Ak však je časť zmluvy oddeliteľná od jej zostatku a táto časť má užšiu väzbu s iným štátom, možno ju výnimočne posudzovať podľa právneho poriadku tohto iného štátu.

24. Podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky s výhradou ustanovenia odseku 5 tohto článku platí domnienka, že zmluva má najužšiu väzbu so štátom, kde má účastník zmluvy, ktorý má uskutočniť plnenie charakteristické pre zmluvu, obvyklý pobyt v čase uzatvorenia zmluvy alebo v prípade zapísanej alebo nezapísanej právnickej osoby svoju ústrednú správu. Ak sa však zmluva uzatvorí v rámci výkonu obchodnej činnosti alebo povolania tohto účastníka, tak platí domnienka, že zmluva má najužšiu väzbu s tým štátom, kde sa nachádza jeho hlavná prevádzkareň, alebo ak má podľa zmluvy plnenie poskytnúť iná prevádzkareň ako hlavná prevádzkareň, so štátom, kde sa nachádza táto iná prevádzkareň.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o úvere v zmysle ustanovení § 497 a nasl. zák.č. 513/1991 Sb. Obchodníhó zákoníku. Nepochybne sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzatvorená v súlade s právnymi predpismi Českej republiky, čím si zmluvné strany zvolili právo, ktorým sa má ich zmluvný vzťah riadiť, t.j. právo platné na území Českej republiky.

26. Zároveň však súd poukazuje aj na judikatúru v spotrebiteľských veciach s cudzím prvkom (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/35/2015 zo dňa 21.11.2016), podľa ktorého je potrebné sa zaoberať aj otázkou § 9 ods. 3 zákona o medzinárodnom práve súkromnom č. 97/1963

Zb. (ďalej len „ZoMPS“), ktorý priamo upravuje otázku použitia práva v prípade, že ide o spor s medzinárodným prvkom a ide o zmluvný vzťah. Následne potom je potrebné prihliadať na text a úpravu spotrebiteľských vzťahov podľa Českého občianskeho zákonníka podľa slovenskej právnej úpravy s tým, že slovenská právna úprava je výhodnejšia pre spotrebiteľa v zmysle širšej poskytnutej ochrany jeho práv a z týchto dôvodov bolo potrebné postupovať podľa slovenskej právnej úpravy.

27. Podľa § 9 ods. 1 a 3 Zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej len „ZoMPS“), účastníci zmluvy môžu si zvoliť právo, ktorým sa majú spracovať ich vzájomné majetkové vzťahy, ak osobitný zákon neustanovuje inak; môžu tak urobiť i mlčky, ak nie je vzhľadom na okolnosti pochybnosť o prejavenej vôli.

28. Súd sa v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu zaoberal aj otázkou § 9 ods. 3 ZoMPS, ktorý priamo upravuje otázku použitia práva v prípade, že ide o spor s medzinárodným prvkom a zmluvný vzťah.

29. Podľa § 9 ods. 3 ZoMPS ak si účastníci spotrebiteľskej zmluvy zvolili právo, ktoré poskytuje spotrebiteľovi menšiu ochranu jeho práv ako slovenský právny poriadok.

30. Úprava obsiahnutá v Rímskom dohovore v danom prípade nevyklučuje aplikáciu ust. § 9 ods. 3 zákona č. 97/1963 Z.z. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ktorého cieľom je zabezpečiť ochranu spotrebiteľa tým, že bude vždy aplikovaný právny poriadok, ktorý je pre spotrebiteľa výhodnejší a poskytuje mu väčšiu ochranu. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv stanovená v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka poskytuje spotrebiteľovi väčšiu ochranu jeho práv ako právo Českej republiky, keď je zjavné, že všetky dispozitívne normy slovenského právneho poriadku upravujúce problematiku spotrebiteľských vzťahov sú jednostranne kogentné v prospech osoby spotrebiteľa a jednoznačne nepripúšťajú takú dohodu, ktorá by bola v jeho neprospech a ktorá by sa odklášala od dispozitívnej normy v Občianskom zákonníku.

31. Podľa § 497 Obchodníka, sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky v určitej čiastke a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úrok.

32. Podľa § 262 ods. 4 Obchodníka vo vzťahoch podľa § 261 alebo podriadených Obchodníka dohodou podľa odstavca 1 sa použijú, pokiaľ z tohto zákona alebo osobitných právnych predpisov nevyplýva niečo iné, ustanovenia tejto zmluvy na obe strany; ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo osobitných právnych predpisov o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, zneužívajúcich klauzúl a iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa je však treba použiť vždy, ak je to v prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom. Zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom, nesie zodpovednosť za porušenie povinností z týchto vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a na jej spoločné záväzky sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

33. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy kúpne, zmluvy o dielo, prípadne iné zmluvy, pokiaľ zmluvnými stranami na jednej strane sú spotrebiteľ a na druhej strane dodávateľ.

34. Podľa § 55 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa zmluvné dojednania spotrebiteľských zmlúv nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

35. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky vo výške 30.000,- Kč, ktorú sumu sa táto zaviazal na základe podmienok dojednaných v zmluve a obchodných podmienkach splácať. Zároveň v zmysle obchodných podmienok bol žalobca oprávnený za poskytované služby vyberať poplatky podľa Cenníka.

36. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Česká republika, ktorej právnym poriadkom sa daný právny vzťah spravuje, ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách

uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

37. Žalovaný je v právnom vzťahu so žalobcom ako spotrebiteľ, keďže uzavreli úverovú zmluvu, obsah ktorej ako aj obchodné podmienky boli dané žalobcom bez možnosti žalovaného prívodiť akúkoľvek zmenu. Všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľov platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. absolútnym obchodno-právnym vzťahom a je neprípustné dojednať so spotrebiteľmi nevýhodnejšie ustanovenie zmluvy, ako upravuje Občanský zákoník a jeho príslušný vykonávací predpis.

38. Súd konštatuje, že právneho zástupcu žalobcu vyzval na špecifikáciu pohľadávky dňa 13.6.2018, dňa 6.9.2018 a dňa 18.12.2018, pričom právny zástupca žalobcu na výzvu súdu ani v jednom prípade nereagoval.

39. Žalobca neuviedol koľko celkovo žalovaný k predmetnému úveru uhradil, pričom z predložených listín (výpis z úverového účtu) je možné vyvodiť najviac to, koľko zrejme uhradil žalovaný do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v roku 2011. Bližšie vysvetlenie k tomuto listinnému dôkazu a podrobnejšiu špecifikáciu však žalobca súdu napriek trom výzvam nepredložil.

40. Súd žalobcu trikrát vyzval, aby uviedol koľko finančných prostriedkov bolo reálne poskytnutých žalovanému a koľko presne žalovaný uhradil, vrátane úhrad po zosplatnení úveru. Zároveň aby presne špecifikoval koľko z uvedených platieb žalovaného bolo započítaných na istinu a koľko na úroky z úveru, zmluvné pokuty a ostatné poplatky. Zo strany žalobcu bolo potrebné presne špecifikovať jednotlivé nároky, z ktorých pozostáva žalovaná suma (koľko pripadá na istinu, úroky, úroky z omeškania, pokuty, poplatky), vrátane skutočností, prípadne v akej výške bol zaplatený poplatok za poskytnutie/spracovanie úveru. Bolo potrebné uviesť, pri akých percentuálnych sadzbách a na základe akých ustanovení zmluvy boli jednotlivé nároky (úroky, úroky z omeškania, pokuty, poplatky) vyčíslené a žalobca mal tiež uviesť, kedy bol žalovaný povinný splácať (riadne splácať) jednotlivé nároky zo zmluvy (splatnosť jednotlivých nárokov, konečnú splatnosť úveru). V prípade odkazu na splátkový kalendár resp. výpis z úverového účtu je potrebné jednotlivé položky vysvetliť a presne špecifikovať tak, aby z neho boli zrejme vyššie požadované údaje. Nestačí iba predložiť prehľad histórie transakcii na úverovom účte bez náležitého vysvetlenia jednotlivých položiek, súdu musí byť zo špecifikácie zrejmé, kedy a v akej výške došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalovanému, ďalej či bol úver žalovaným splácaný a ako bol splácaný, kedy prestal žalovaný splácať úver a kedy došlo k zosplatneniu celého úveru.

41. Bez vyššie uvedenej špecifikácie súd nemohol relevantne posúdiť nároky uplatnené v konaní žalobcom. Súdu doručené ani listiny preukazujúce doručenie mimoriadneho zosplatnenia žalovanému ani podrobná špecifikáciu uplatnenej sumy ani ako boli jednotlivé úhrady žalovaného započítavané na ďalšie nároky žalobcu, najmä na vyrubované poplatky .

42. Navyiac žalobca pritom ani len v žalobe nedeklaroval, koľko žalovaný celkovo uhradil k predmetnému úveru, aby bolo možné aspoň porovnať dostupné listiny s tvrdeniami žalobcu.

43. Nie je povinnosťou súdu z predloženého listinného dôkazu - prehľadu transakcií skúmať a vyhľadávať, z čoho pozostáva žalovaná istina a ako sa žalobca k vyčísleniu svojej pohľadávky dopracoval. Naopak, bolo povinnosťou žalobcu tvrdiť konkrétne skutočnosti čo predstavuje jeho peňažnú pohľadávku a predložiť jej presné a preskúmateľné vyčíslenie tak, aby bolo zrejmé, ako k uplatnenej sume dospel. (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/42/2017 z 10.1.2017)

44. V súvislosti s povinnosťou žalobcu ako dodávateľa špecifikovať uplatňovanú pohľadávku a neunesením dôkazného bremena v prípadoch, ak žalobca nerešpektuje výzvy súd na špecifikáciu uplatnenej pohľadávky, súd poukazuje na dostupnú judikatúru v obdobných veciach, napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/50/2016 zo dňa 10. 10. 2017, na závery ktorého v celom rozsahu odkazuje aj v súvislosti s prejednávanej prípadom: „Nebolo úlohou a povinnosťou súdu prvej inštancie z predložených listín vyvodzovať, z čoho pozostáva žalovaná istina a ako sa žalobkyňa k predloženému vyčísleniu žalovanej pohľadávky dopracovala. Naopak, bola to práve žalobkyňa, ktorá mala povinnosť

presne vymedziť a určiť z čoho pozostáva žalovaná suma, predniesť skutočnosti, od preukázania ktorých záviselo uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňu žalovanú pohľadávku. V odvolacom konaní žalobkyňa prakticky zopakovala tvrdenia obsiahnuté v jej písomných podaniach predložených súdu prvej inštancie. Odvolací súd je toho názoru, že pripojený výpis z účtu je bankovým informačným systémom, ktorého dôveryhodnosť odsúhlasila banka. S uvedeným je možné stotožniť sa. Nie je spochybňovaný informačný systém ako taký, ale hodnovernosť údajov v ňom obsiahnutých a to z toho dôvodu, že nie sú známe rozhodujúce vstupné údaje, na základe ktorých uvedený systém vyhotovil výstupné údaje vo výpise z účtu. Chýba totiž výška povoleného prečerpania, teda výška úveru. Chýbajú aj ostatné vstupné údaje, kedy a koľko žalovaný čerpal, kedy koľko bolo uhradené a započítané a prečo. Chýbajú údaje o tom, s akou percentuálnou sadzbou a za aké konkrétne časové obdobie a z akej konkrétnej sumy sa počítali úroky a pod. Z týchto dôvodov potom nebolo možné vôbec posúdiť dôvodnosť či nedôvodnosť žaloby. Nebolo možné posúdiť, či žalobkyňa má právo alebo nie na to, čo žaluje a z akého právneho titulu. Nebolo možné posúdiť, či žalovaný je povinný zaplatiť to, čo žaluje žalobca alebo nie a z akého titulu. Nebolo možné prepočítať a ani posúdiť tvrdenia žalobkyne o dôvodnosti žalovanej sumy. Nestačí len tvrdiť, že žalovaný niečo dlhuje. Nutné je každé tvrdenie, teda aj tvrdenie o existencii dlhu preukázať. K tomu však nestačí predložiť len výpis a doklady, ktoré žalobkyňa predložila. Z týchto listín nebolo možné jednoznačne a spoľahlivo zistiť, z akých čiastkových nárokov žalovaná suma pozostáva, ako k nim žalovaná dospela. Sumu akú žalovaný čerpal a koľko celkom uhradil. Akým spôsobom žalobkyňa započítala vykonané úhrady, prečo spôsobom, akým ho vykonala.“

45. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie.

46. Súd poukazuje tiež na závery Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/279/2017 zo dňa 20. 12. 2017: „Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal dôvodnosť svojho nároku čo do výšky. Iba obsah výpisu z účtu, na ktorý listinný dôkaz žalobca v žalobe sa odvoláva, nepreukazuje skutkové tvrdenie v žalobe, že nepovolené prečerpanie na účte žalovaného skutočne vzniklo. Podľa výpisov z účtov mal žalovaný mínusový zostatok už v mesiaci marec 2013 (- 176,78 eur), v mesiaci apríl 2013 boli na ťarchu jeho účtu zaúčtované len poplatky a úrok. Navyše žalobca neunesol dôkazné bremeno ani v časti uplatneného úroku vo výške 28% p.a. zo žalovanej istiny, t.j. z tzv. nepovoleného prečerpania účtu. I keď sa v tejto časti uplatneného nároku odvoláva žalobca na všeobecné obchodné podmienky, k zmluve o zriadení osobného účtu pripojil všeobecné obchodné podmienky v znení účinnom od 01.04.2016, pričom táto listina nemohla tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy uzatvorenej dňa 27.06.2011, keďže ich účinnosť nastala podstatne neskôr. Žalobca všeobecné obchodné podmienky v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy 27.06.2011 tvoriace neoddeliteľnú súčasť predmetnej zmluvy, v zmysle ktorých sa domáhal uplatneného sankčného úroku, nepredložil vôbec. Z obsahu listinného dôkazu - výpisu z účtu za obdobie od 29.03.2013 - 30.04.2013 nie je možné vyvodiť na akom základe sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu, že suma istiny 187,30 eur je dôsledok porušenia zmluvných povinností žalovaného zaplatiť sankcie (úroky a poplatky), za ktoré konkrétne porušenie zmluvných povinností a na základe ktorých ustanovení zmluvy. Keďže žalobca v konaní neunesol dôkaznú povinnosť a dôkazné bremeno, súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobu zamietol.“

47. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd pre neunesenie dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena žalobcom, žalobu zamietol.

48. Bez ohľadu na vyššie uvedené o zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena, v súvislosti s výhodnejšou úpravou slovenského spotrebiteľského práva oproti právnemu poriadku Českej republiky, súd skúmal, či došlo k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky voči spotrebiteľovi na žalobcu.

49. V súvislosti s použitím výhodnejšej právnej úprave pre spotrebiteľa v konaní s cudzím prvkom súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/486/2016 zo dňa 26. 10. 2017: „V súvislosti s touto všeobecnou základnou zásadou zvýšenej ochrany spotrebiteľa odvolací súd má za to, že úprava obsiahnutá v Rímskom dohovore v danom prípade nevylučuje aplikáciu ust. § 9 ods. 3 zákona č. 97/1963 Z.z. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ktorého cieľom je zabezpečiť ochranu spotrebiteľa tým, že bude vždy aplikovaný právny poriadok, ktorý je pre spotrebiteľa výhodnejší, teda poskytuje mu väčšiu ochranu. Preto aj v tomto prípade súd prvej inštancie správne podrobil prieskumu mieru ochrany spotrebiteľa v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky a právneho poriadku Českej republiky. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv stanovená v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka poskytuje spotrebiteľovi väčšiu ochranu jeho práv ako právo Českej republiky, keď je zrejmé, že všetky dispozitívne normy slovenského právneho poriadku upravujúce problematiku spotrebiteľských vzťahov sú jednostranne kogentné v prospech osoby spotrebiteľa a jednoznačne nepripúšťajú takú dohodu, ktorá by bola v jeho neprospech a ktorá by sa odklňala od dispozitívnej normy v Občianskom zákonníku. Zároveň v prípade nedostatku náležitostí spotrebiteľskej zmluvy český právny predpis o spotrebiteľských úveroch zákona č. 321/2001 Sb. úročí daný úver vo výške diskontnej sadzby platnej v dobe uzavretia zmluvy, pričom však slovenský právny predpis o spotrebiteľských úveroch zákon č. 258/2001 Zb. poskytuje vyššiu ochranu, nakoľko sa celý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, taktiež v zákone č. 258/2001 Z.z. je zakotvené, že veriteľ nesmie požadovať od spotrebiteľa úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a teda poukaz a aplikácia poplatkov vyplývajúcich zo sadzobníka, ktorý nie je súčasťou zmluvy, nie je právne udržateľný.“

50. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

51. Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ.

52. Naviac súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 podľa ktorého, ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

53. Zmluvný vzťah medzi pôvodným veriteľom Českou spořitelnou, a.s. a žalovaným má charakter spotrebiteľského úveru, poskytnutého bankou. Už citované ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce veriteľovi, ktorým v tomto prípade bola Česká spořitelna, a.s. umožňuje svoju pohľadávku postúpiť na iného aj bez súhlasu dlžníka, v tomto prípade žalobcu, ale za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka, teda nesmie odporovať dohode medzi stranami vzťahu ani zákonu.

54. Doručenie Výzvy zo dňa 11.9.2011 žalovanému do jeho dispozičnej sféry žalobca nepreukázal.. V zmysle zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 tohto zákona, t.j. pohľadávka banky môže byť postúpená (aj jej časť), ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

55. Osobitná regulácia pravidiel pre postúpenie bankovej pohľadávky oproti všeobecnej právnej úprave bolo uzákonené z dôvodu, aby sa umožnilo bankám ako krajné opatrenie proti chronickým neplatičom

dlhov použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.

56. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa.

57. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučujú dobromyseľnosť postupníka.

58. Úver bol žalovanému poskytnutý bankou. Bolo preto povinnosťou súdu zistiť, či obmedzenia pre postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt, navyše v tomto prípade na subjekt nebankový, nepozná zákon o bankách (zákon číslo 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov). Vzhľadom na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, bola daná povinnosť súdu vykonať ex offio súdnu kontrolu zmluvy o úvere, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to napriek nečinnosti žalovaného, lebo pri spotrebiteľských zmluvných vzťahoch má súd dbať o to, aby nevedomosť spotrebiteľa nebola na jeho úkor a vyvažovať tak práva a povinnosti oboch strán (porovnaj uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 6Cdo1/2012). Rovnako tak bol súd povinný zistiť, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorej úhrada je predmetom sporu, pričom v tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2009 sp. zn. 1Cdo 76/2007.

59. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania (účinnosť postúpenia ku 1.9.2012, ďalej len „ZoB“) Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

60. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi Českou spořitelnou, a.s. a žalovaným existoval občianskoprávny záväzkový vzťah, titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalovaný ako spotrebiteľ nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a predchodca žalobcu ako dodávateľ tak konal.

61. Žalobca sa v konaní od žalovaného domáha zaplatenia žalovanej sumy z pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť zmluvou o postúpení od banky, preto súd v prvom rade skúmal aktívnu legitimitáciu na strane žalobcu a dospel k záveru, že nie je daná, pretože žalobca svoj nárok v konaní a svoju vecnú aktívnu legitimitáciu odvíja od zmluvy o postúpení pohľadávok z 27.10.2011 (účinnosť postúpenia 1.19.2012 podľa Prílohy č. 1/VIII) uzavretej medzi ním ako postupníkom a Českou spořitelnou, a.s. ako postupcom (bankou). Banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky žalovaného na inú osobu sa musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko ten má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku povahu lex specialis. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky, jednak písomne vyzvať na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku nepretržite 90 dní, ako aj písomne vyzvať dlžníka (žalovaného) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanému, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimitácie postupníka, nakoľko doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je

jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca však v danom prípade nepreukázal, že by výzva z 11.9.2011 bola žalovanému doručovaná, že sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného, preto podľa názoru súdu, nebola splnená podmienka nevyhnutná pre platnosť postúpenia pohľadávky bankou a zmluvu o postúpení pohľadávok treba považovať v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú.

62. Žalobca v danom prípade neunesol dôkazné bremeno ani ohľadne preukázania doručenia výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách ani ohľadne doručenia mimoriadneho zosplatnenia úveru žalovanému, čím nedošlo k preukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

63. V tejto súvislosti súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018.

64. Súd v tejto súvislosti poukazuje na vyššie cit. ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

65. Nakoľko žalobca nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, nepreukázal platné postúpenie predmetnej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť, teda svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, nepreukázal ani ďalšie skutočnosti ako bolo uvedené vyššie, pričom nárok žalobcu tak ostal nepreskúmateľný, súdu neostávalo iné ako žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

66. Súd v závere poukazuje na skutočnosť, že vychádzal zo skutočností a dôkazov stranami sporu predloženými, pričom v súlade s § 154 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

67. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

68. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

69. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

70. Keďže žalovaný bol úspešný v celom rozsahu, má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

71. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania má byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať aj na článok 17 základných princípov CSP, kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Nakoľko žalovanému v súvislosti s konaním žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.